

[Aksel Larsen.]

håber, at regeringen vil arbejde for denne linje.

Jeg vil så i tilslutning til det ærede medlem hr. A. C. Normann have lov at sige til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at man må holde op med at benytte det argument til gavn for Vesttysklands oprustning med atomvåben og langtrækkende raketter, at det er Vesttysklands egen sag, og at når vi forbeholder os ret til at sige nej til sådanne våben for Danmarks vedkommende, kan vi ikke forhindre Tyskland i at sige ja til sådanne våben for Tysklands vedkommende. Det er aldeles ikke noget argument. Det blev dengang man her i tinget ufornuftigt nok godkendte traktaterne om Vesttysklands genoprustning, fastslået, at der skulle være ganske bestemte grænser for, hvilke våben og hvor meget militær Vesttyskland måtte have. Hvis Vesttyskland nu vil have mere militær og andre våben end dengang fastsat, er det ikke Vesttysklands anliggende alene, men også noget, der angår os. Dertil kommer, at hr. Adenauer jo er lige så klog som et menneske. Han har over for stemningen i Vesttyskland ikke vovet direkte at kræve atomvåben og langtrækkende raketter til Vesttyskland, men blot sagt, at hvis NATO insisterede derpå, ville Vesttyskland ikke sige nej.

Altså er det et NATO-anliggende; altså angår det Danmark; altså er det ikke nogen krænkelse af vesttysk suverænitet på dette område, selv om vi i øvrigt formelt ikke har ret til at antaste Vesttysklands suverænitet. Det er spørgsmålet om, hvorvidt NATO vil udtrykke ønske om, at Vesttyskland skal have sådanne våben; så er det også et dansk anliggende at tage stilling dertil, og jeg mener, at Danmark skal tage den stilling at sige, at det ønsker vi ikke Vesttyskland skal have.

Må jeg endelig i anledning af en meddelelse i eftermiddagsaviserne tillade mig ikke at spørge regeringen, men at notere, at det åbenbart kan betragtes som givet, at nu vil regeringen udnævne, eller nu har regeringen udnævnt, oberst, midlertidig generalmajor Schjødt-Eriksen til chef for Københavns luftforsvar. Jeg ved, at regeringen har forskellige planer om at befordre hr. Schjødt-Eriksen, og jeg ved, at de sidste planer, man havde, var at gøre ham til

general og til Københavns kommandant, men at man her dog måtte bøje sig for folkestemningen, selv om den muligvis efter regeringens mening var i strid med den sunde fornuft. Denne folkestemning var jo ikke unaturlig, denne folkestemning var fremkaldt af Schjødt-Eriksens politiske fortid, og denne folkestemning rakte oven i købet langt, langt ind i officerskorpsets rækker, fordi Schjødt-Eriksen har afgivet et bevidst løgnagtigt æresord som officer og mig bekendt er ekskluderet af Officersforeningen. Jeg kan ikke forstå, at regeringen kan sætte så megen pris på hr. Schjødt-Eriksen — hans militære kvalifikationer ufortalt, dem kender jeg ingen ting til — at man absolut vil have ham befordret frem på sådanne poster som dem, der har været tale om, eller den post, han tilsyneladende nu får. Jeg tror ikke, det er klogt af regeringen, men det er så sin sag. Jeg er af den opfattelse, at regeringen af hensyn til landet ikke skulle have gjort det. Jeg ved godt, at på dette tidspunkt hjælper en protest fra folketingets talerstol ikke, men jeg synes dog, det burde bemærkes.

Ja, andet har jeg ikke at sige, uden måske lige det, at jeg forstår stadig ikke den voldsomme stemmestyrke, det stærke tonefald, der skulle anlægges af de to store borgerlige partiers ordførere. Det forekommer ikke mig, at der i denne vinter har været så voldsomme divergenser mellem regeringen og de to partier, at det kunne berettiges til at optræde på den måde. Det forekommer mig heller ikke, at de to partier har fremlagt nogen politisk plan, der på aldeles afgørende måde kan stilles op mod den politik, regeringen har fulgt. Jeg siger ikke dette for at rose regeringen eller for at kritisere de to borgerlige partier, men blot for at karakterisere den debat, vi har ført her.

I øvrigt henholder jeg mig til, hvad jeg har sagt i min tale i går.

Hans Schmidt: Jeg takker den højtærede statsminister for svaret på de af mig fremløbte spørgsmål.

Med hensyn til statens panterettigheder i forbindelse med efterbetalingskrav vil jeg gerne sige, at jeg i min henvendelse til ministeriet har erkendt, at der ikke er hjemmel for at eftergive disse krav, idet der formelt og også reelt ved salg til tredje-